

кина" и II Сюита за оркестъръ, по единъ концертъ за цигулка и пиано съ оркестъръ, „Концертщюкъ“ — за пиано и оркестъръ; „Дивертimento“ за флейта и оркестъръ, концертъ за пиано и малък оркестъръ; „Аве Мария“ — за пѣние и оркестъръ, „Симфонично ноктурно“, „Елегиченъ берсозъ“, „Исландска фантазия“, „Индийска фантазия“ — за пиано и оркестъръ; 2 сонати за цигулка и пиано, серенада за виолончелъ и клавиръ, Багатели за цигулка и пиано, „Сцена и балетъ“, „Вариации и fuga“, „Античенъ танцъ“, „Праздникъ на село“, Менуетъ, етюди, „Балетна сцена“, „Прелюдии“, „Клавирщюке“, „Багатели“, „Танцовъ валсъ“, Менуетъ, Гавота и др. — за пиано; „Финландски народни пѣсни“ — за пиано на 4 рѣце; 2 струнни квартета; музика къмъ „Турандотъ“ на Гоци, „Пѣсень на жалбитъ“, „Бѣгството на пѣвца“, „Индийски дневникъ“, операта „Дръ Фаустъ“ (недовършена) — последното негово творение, както и оперитъ: „Изборъ на невѣста“ и „Арлекинъ“. Освенъ преработката на всички Бахови клавирни творби и пренасянето на една голѣма частъ отъ неговитъ органични композиции за пиано, Б. е издалъ и творби за пиано — на Бетховенъ, Шопенъ, Брамсъ, Крамеръ, Листъ, и е преработилъ, сжщо, творби за пиано отъ Моцартъ, Шубертъ, Веберъ, Шуманъ, Вагнеръ, Новачекъ и др.. Б. е писалъ по музикално-теоретически и естетически въпроси. Неговитъ книги — „Планъ за една нова естетика на тоновото изкуство“, както и — „Опитъ за една органическа клавирна нотопись“ и „За единството въ музиката“ — иматъ само преходенъ характеръ и временно значение.

Буквено нотно писмо — най-стария видъ нотопись, сжествуващъ у гърцитъ още отъ VII ст. пр. Хр. — при който тоноветъ сж се означавали съ букви — преминалъ и въ европейската музика за нотирание на църковни пѣснопѣния. Въ X ст. се явява Б. н. п., съ първитъ 7 букви на латинската азбука A B C D E F G, отговарящи на седемтъ степени на основната тонова стълба — c d e f g a h. Сявяването на линейното нотно писмо на Гвидо Арццо, Б. н. п. изчезва постепенно

при нотирането на пѣснитъ, но се запазва при инструменталната музика — за да се яви пакъ наново при органовата табулатура — (гл. т.).

Букина — Buccina гр. — buccinum лат. — старъ меденъ духовъ инстр.; ментъ, употребяванъ и отъ римлянитъ, съ твърде голѣма дължина — прадѣдъ на днешния тромбонъ, поради което Б. е и старото наименование на тромбона. Единъ особенъ видъ тромбонъ въ французскитъ военни музика и до днесъ се нарича „buccin“.

Букорещлиевъ, Ангелъ — пианистъ, хоровъ диригентъ и музикаленъ фолклористъ, род. 13 февр. 1870 въ с. Плевня — Драмско (сега грѣцка Македония); като ученикъ въ Софийската гимназия, вземалъ уроци по пиано отъ полякията Малвина Схачевинска, която му дава първитъ по-значителни познания по теория на музиката. 1887 постѣпва въ Пражската консерватория, която 1890 свършва като ученикъ на Йоз. Кличка, (пиано), Блажекъ (хармония), Скухерски (контрапунктъ и композиция), Кнителъ (органъ) и К. Щекеръ (история на музиката). Следъ завръщането си въ България, остава въ София като диригентъ на първата българска „столична драматично-оперна труппа“ и участвува като пианистъ-солистъ въ концерти (заедно съ Д. Казаковъ и Славковъ) и като така, Б. е първиятъ български оперенъ диригентъ и концертенъ пианистъ, отъ чийто рѣце сж прозвучали за пръвъ пжтъ, въ началото на деведесетѣхъ години, въ българско изпълнение „Брилянтната полонеза“ на Вебера и Четвъртата рапсодия на Листъ. Следъ разтурянето на оперната труппа, 1892 отива въ Казанлъкъ, като преподавателъ въ педагогическото училище; 1894 бива премѣстенъ въ Пловдивската мжжска гимназия, а отъ 1902 — въ тамошната девическа гимназия, кждето работи до пенсионирането си — 1919. Отъ отиването си 1894 въ Пловдивъ — до днесъ, името на Б. е свързано съ всички музикални почини и дѣла тамъ. 1896 основава известното „Пѣвческо дружество“, на което е непрекъснато диригентъ или председателъ и до сега. Отличенъ хоровъ диригентъ, Б. издига това дружество до стѣпалото на